

L'Onze de Setembre

MARIA DEL PLA

Penso en Barcelona, en els primers Onzes de Setembre a què vaig assistir després de la mort del gran dictador. I em veig, enmig de manifestacions multitudinàries, a la cruïlla que formen la ronda de Sant Pere i el carrer Alí Bey, davant la recuperada estàtua de Rafel Casanova, darrer conseller en cap de la ciutat de Barcelona al final de la guerra de Successió, o a la plaça del Fossar de les Moreres, al barri de Ribera, antic cementiri on foren enterrats els darrers defensors del Cap i Casal en ser vençuts pels exèrcits castellà i francès de Felip V.

Manifestacions multitudinàries, he escrit suara. Gent del Front Nacional de Catalunya, gent del Partit Socialista d'Alliberament Nacional, gent del Partit Socialista Unificat de Catalunya, gent del Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional, gent de Nacionalistes d'Esquerra, gent del Partit Socialista de Catalunya-Reagrupament, gent del Partit Socialista de Catalunya-Congrés, gent de Convergència Democràtica de Catalunya, gent d'Esquerra Republicana de Catalunya, gent d'Estat Català, gent d'Unió Democràtica de Catalunya, gent de grups polítics extraparlamentaris..., gent i més gent en la celebració unitària de la Diada Nacional de Catalunya, símbol de commemoració i de reivindicació. Commemoració de la resistència catalana, reivindicació de les llibertats nacionals arrabassades, al voltant dels actes oficials organitzats per la Mesa del Parlament, constituïda per representants de tots els partits polítics.

Temps era temps, però. Perquè avui, d'aquells Onzes de Setembre reivindicatius de vint-i-cinc anys enrere, ben poca cosa en queda. L'Espanya monolítica ha anat fent la seva feina i ha amansit educadament els nostres polítics. Oficialment, institucionalment, s'han anat perdent, del crit d'aquells dies, termes com «patriotes catalans», o «independència», o «Països Catalans»... S'ha passat del missatge amb tremp i contingut al comunicat edulcorat i rebaixat de significat. Oficialment, institucionalment, als actes de l'Onze de

Setembre d'enguany no s'hi hauria d'haver convidat ningú a cantar flamenc en castellà, la llengua dels conqueridors, la llengua imposada per *dret de conquesta*, la llengua amb què s'han dictat i s'han sentenciat, els tres darrers segles, les humiliacions i les aberracions més ignominioses contra el poble català, des del Decret de Nova Planta fins a l'afusellament pel fet de ser i sentir-se català i defensar-ne el dret.

El govern tripartit –autodefinit «catalanista i de progrés»–, de segur que ha volgut mostrar, amb la inclusió del flamenc en castellà com un símbol més de la Diada, que els catalans som un poble hospitalari, obert, acollidor, respecte als monolingües espanyols d'ahir i d'avui. I a fe que sí, que en som! En som tant i tant, d'integradors, que som nosaltres els qui acabem per integrar-nos. És a dir, que els únics que mudem de llengua i renunciem a ser qui som, som nosaltres mateixos.

Oficialment, institucionalment, ha quedat establert el bilingüisme. El flamenc en castellà a la Diada no hi va ser per casualitat, sinó per obra i grà-

cia dels nostres polítics –representants legals del poble, això sí–, més amants i interessats, d'ençà d'uns quants anys, a caçar el vot electoral que a defensar la llengua nadiua com el valor més identitari del país. ♦

Oficialment, institucionalment, als actes de l'Onze de Setembre d'enguany no s'hi hauria d'haver convidat ningú a cantar flamenc en castellà, la llengua dels conqueridors, la llengua imposada per *dret de conquesta*.

L'Onze de Setembre del 2005 a la Ronda de Sant Pere (Barcelona) FOTO: ARXIU LN